

Sygn. akt V ACa 182/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie V Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Bogdan Świerczakowski (spr.)

Sędziowie: SA Edyta Jefimko

SA Alicja Fronczyk

Protokolant: praktykant Izabela Staniak

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. J. i M. J.

przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w W.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 23 października 2017 r. sygn. akt IV C 128/14

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) na rzecz**

każdego z powodów: J. J. i M. J. kwoty po 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Alicja Fronczyk Bogdan Świerczakowski Edyta Jefimko

Sygn. akt V ACa 182/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 października 2017 r., sprostowanym postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2018 r., Sąd Okręgowy w Warszawie, uwzględniając powództwo w całości, zobowiązał pozwaną (...) Spółdzielnię Mieszkaniową (...) w W. do złożenia oświadczenia woli następującej treści: „Zarząd (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w W. ul. (...), wpisanej do Krajowego Rejestru Sądowego pod nr (...) przenosi nieodpłatnie na rzecz S. J. PESEL (...) prawo własności lokalu nr (...) położonego w W. przy ul. (...) (...), o powierzchni 27 m⁽²⁾ wraz z przynależną piwnicą o powierzchni 6,58 m⁽²⁾ oraz udziałem we współwłasności wspólnych części budynku i jego urządzeń, które nie służą do wyłącznego użytku właścicieli poszczególnych lokali wynoszącym 3358/1437646 oraz z takim samym udziałem we współwłasności nieruchomości stanowiącej działkę o nr ewidencyjnym (...)

z obrębu (...), dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...)" (pkt I), zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 13.537,09 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II) i nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 7.080 zł tytułem brakującej części opłaty sądowej (pkt III).

Podstawa faktyczna wyroku jest następująca.

Od 2 listopada 1962 r. powódka zawierała z (...) Spółdzielnią Mieszkaniową przy ul. (...) umowy najmu lokalu użytkowego znajdującego się w budynku nr (...) przy ul. (...) (...) o powierzchni 27 m⁽²⁾ na pracownię artystyczną (umowa najmu k.71- 76). Zostały nadto zawarte w maju 1977 r. i czerwcu 1990 r. aneksy do umowy najmu w sprawie zmiany stawek czynszowych i innych opłat za najem lokalu (k.128 i k.129).

Pismem z dnia 24 października 1962 r. powódka została powiadomiona przez spółdzielnię, że została przewidziana lokalizacja lokalu nr (...), wkład mieszkaniowy wynosi 11.610 zł, stan wkładów na dzień 26 października 1962r. wynosi 11.610,69 zł i lokal jest już do oddania (k.119). Powódka w czerwcu, lipcu i październiku 1962 r. dokonała wpłat na pracownię artystyczną w wysokości 10.843 zł (dowody wpłat k.120) i 24 stycznia 1966 r. (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa wydała powódce zaświadczenie, że na dzień 31 grudnia 1965r. stan wkładów na pracownię artystyczną wynosi 11.610 zł (k.125).

W dniu 28 września 1972 r. S. J. otrzymała przydział lokalu użytkowego nr (...) w budynku nr (...) przy ul. (...) o powierzchni 27 m² z przeznaczeniem na pracownię artystyczną przez spółdzielnię (...)(przydział k.65 i k.127). Opłacała czynsz za najem lokalu (k.51-55, k.166-170).

W 1994 r. nastąpił podział spółdzielni i została wyodrębniona pozwana spółdzielnia, w zasobach, której znalazł się przedmiotowy lokal (wyrok k.178). Pozwana pismem z dnia 10 maja 2011 r. poinformowała powódkę, że regulamin przyjmowania w poczet członków i dostarczania lokali dotyczy lokali mieszkalnych, a nie użytkowych, a ponadto powódka nie poniosła w pełni kosztów budowy wynajmowanego lokalu i nie jest w związku z tym możliwe zawarcie umowy o przeniesieniu na jej rzecz własności tego lokalu (k.6).

Wnioskiem z dnia 30 czerwca 2011r. powódka zwróciła się do pozwanej o zawarcie umowy o przeniesieniu na nią własności przedmiotowego lokalu (k.5). Pismem z dnia 27 lipca 2011r. pozwana poinformowała, że sprawa ustanowienia na rzecz powódki prawa własności jest w trakcie rozpatrywania (k.7).

S. J. wpłaciła cały wkład budowlany na lokal nr (...) przy ul. (...) (...) w W. oraz poniosła pełny koszt budowy tego lokalu (opinia biegłej z zakresu księgowości i rachunkowości k.254-286). Sąd oparł się na opinii biegłej G. W., zwracając uwagę, że opinia nie była kwestionowana przez strony i została należycie uzasadniona. Wprawdzie następnie pozwana wniosła o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłej jednakże Sąd oddalił ten wniosek uznając go za spóźniony, a ponadto biegła sporządzając opinię badała dokumentację pozwanej dotyczącą tej sprawy znajdującą się w aktach, jak również uzyskaną od pozwanej i zdaniem Sądu nie było przeszkód, aby dokumentację dotyczącą rozliczenia inwestycji osiedla (...) przedstawić biegłej przy sporządzaniu opinii nawet jeśli znajdowała się w spółdzielni (...).

Uzasadnienie prawne wyroku jest następujące.

Zgodnie z art. 39 ust 1. ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych na pisemne żądanie najemcy lokalu użytkowego, w tym garażu, a także najemcy pracowni wykorzystywanej przez twórcę do prowadzenia działalności w dziedzinie kultury i sztuki, który poniósł w pełni koszty budowy tego lokalu albo ponieśli je jego poprzednicy prawni, spółdzielnia jest obowiązana zawrzeć z tą osobą umowę przeniesienia własności tego lokalu po dokonaniu przez najemcę spłaty z tytułu udziału w nieruchomości wspólnej oraz spłaty zadłużenia z tytułu świadczeń wynikających z umowy najmu. O pokryciu kosztów budowy lokalu w pełni można mówić wówczas, gdy strona umowy wpłaci do spółdzielni całość

kosztów, jakie ta poniosła w związku z budową lokalu. Nie ma podstaw, aby uznać, że przytoczony przepis ujmuje koszty budowy lokalu w innym znaczeniu.

Powódka jako najemca była zobowiązana do wpłacenia na rzecz poprzedniczki prawnej pozwanej wkładu budowlanego w wysokości 11.610 zł, co stanowiło 15% kosztów budowy wynajętego lokalu. W kolejnych umowach najmu jako składnik czynszu, który powódka miała uiszczać za lokal znajdowała się spłata zobowiązania (k.73) i spłata kredytu (k.75). Jak wynika z opinii biegłej z zakresu księgowości i rachunkowości powódka S. J. wpłaciła cały wkład budowlany na lokal nr (...) przy ul. (...) (...) w W. oraz poniosła pełny koszt budowy tego lokalu. Wobec spłacenia przez powódkę całości kosztów budowy przedmiotowego lokalu, pozwana z mocy art. 39 ust. 1 ustawy o spółdzielniach jest obowiązana zawrzeć z powódką umowę przeniesienia własności tego lokalu.

Zdaniem Sądu uzasadnione jest również roszczenie w zakresie przynależnej od lokalu piwnicy. Art. 42 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych precyzuje co powinna zawierać uchwała zarządu określająca przedmiot odrębnej własności lokalu. Art. 42 ust.7 i art. 42 ust 3 pkt 2 w/w ustawy stanowi, że zaliczenie piwnic lub pomieszczeń gospodarczych do pomieszczeń przynależnych do danego lokalu może nastąpić, o ile piwnica lub pomieszczenie gospodarcze jest w tym budynku przyporządkowane danemu lokalowi i jeśli władający lokalem faktycznie już użytkuje te pomieszczenia (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 maja 2009 r., IV CSK 17/09 i z dnia 12 marca 2009r., V CSK 373/08). Jak wynika z oświadczenia pozwanej powódka użytkowała i użytkuje piwnicę o powierzchni 6,58 m².

Wobec powyższego skoro pozwana nie ustanowiła odrębnej własności lokalu wraz z przynależną piwnicą roszczenie powódki jest uzasadnione i dlatego Sąd zobowiązał pozwaną do złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu na powódkę prawa własności lokalu nr (...) położonego w W. przy ul. (...) (...) o powierzchni 27 m² wraz ze związanymi z tym lokalem prawami: tj. prawem do piwnicy o powierzchni 6,58 m² i odpowiednim udziałem we współwłasności wspólnych części budynku i jego urządzeń, które nie służą do wyłącznego użytku właścicieli poszczególnych lokali oraz z takim samym udziałem we współwłasności nieruchomości stanowiącej działkę o nr ewidencyjnym 25. Orzeczenie o kosztach zapadło na podstawie art. 98 k.p.c.

Pozwany wniósł apelację, skarżąc wyrok w całości. Zarzucił naruszenie art. 233 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. (zarzuty 1 i 2); art. 233 § 1 k.p.c. (zarzuty 3, 4 i 5) i art. 18 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych. Pozwany wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego. Po wydaniu wyroku przez Sąd Okręgowy powódka zmarła (6 stycznia 2018 r.). W jej miejsce do procesu wstąpili spadkobiercy w 1/2 części każdy: J. J. i M. J. (odpis postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku – k.450).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wszystkie zarzuty apelacyjne obejmują dwa zagadnienia. Po pierwsze, kwestię spełnienia przez powódkę jednej z przesłanek z art. 39 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, a mianowicie „poniesienia w pełni kosztów budowy lokalu”. Po drugie, objęcie orzeczeniem zobowiązującym do złożenia oświadczenia woli, piwnicy, która zdaniem skarżącego nie przynależy do lokalu najmowanego przez powódkę.

Wbrew stanowisku skarżącego z opinii biegłej nie wynika że powódka nie uiszczyła całości wkładu budowlanego. Biegła stwierdziła jedynie, że na lokal powódki „pozostaje teoretycznie niedopłata na wkładzie budowlanym w wysokości 31.136,90 zł, która stanowi 40% całości jej inwestycji (31.136,90 : 77.400 = 40%)” (k.279v.). W dalszej części opinii zawarte jest wyjaśnienie przyczyny posłużenia się określeniem „teoretycznie”, zawierające stwierdzenie, że powódka „na dzień 1 grudnia 1990 r. miała spłacony cały wkład budowlany na lokal zajmowany na pracownię projektową.” (k.280). Opinia biegłej nie dostarcza więc w rzeczywistości argumentów wspierających stanowisko spółdzielni. Tym bardziej, że wspomniane wyjaśnienie biegłej jest logiczne i przekonujące. Powołując się na bardzo korzystne dla kredytobiorców zasady kredytowania społecznego budownictwa mieszkaniowego obowiązujące do

1990 r., w szczególności umarzenie do 50% inwestycji zobowiązań kredytowych spółdzielni przeznaczonych na budownictwo mieszkaniowe, biegła zauważyła, że skoro od 1 grudnia 1990 r. (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) przestała obciążać powódkę kosztami spłaty kredytu bankowego, to można na tej podstawie wnioskować, iż powódka spełniła całe swoje zobowiązanie wynikające z uzupełnienia wkładu budowlanego. Wysokość wkładu budowlanego jest bowiem różnicą pomiędzy kosztami budowy przypadającymi na dany lokal a uzyskaną przez spółdzielnię pomocą ze środków publicznych lub z innych środków uzyskanych na sfinansowanie kosztów budowy (k.280). Sąd Apelacyjny podziela tę argumentację opartą na racjonalnym domniemaniu faktycznym, przyjmując ją za własną i zarazem poszerzając ustalenia w sprawie o przytoczony w niej fakt, dotyczący zaniechania obciążania powódki spłatą kredytu od 1990 r. O wygaśnięciu wierzytelności zaciągniętych na (...) osiedla (...), a więc m.in. również lokalu najmowanego przez S. J., świadczy również wykreślenie hipoteki zabezpieczającej kredyt na tę inwestycję (k.472-480).

Przytoczona definicja wkładu budowlanego, zaczerpnięta przez biegłą z tezy wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 6 marca 2009 r., I SA/ŁD 1354/08, harmonizuje z trafnym stanowiskiem wyrażonym w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 lipca 2008 r., I ACa 436/08, zgodnie z którym w art. 39 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych chodzi o pokrycie zobowiązań spółdzielni zaciągniętych w związku z budową lokalu, a zatem umorzenie części kredytu, z którego finansowano budowę oznacza, że jej finalny koszt uległ obniżeniu. Skoro więc powódka pokrywała koszty kredytu do czasu, kiedy spółdzielnia umieszczała je w miesięcznych opłatach, a z zaprzestaniem obciążania jej spłatami od grudnia 1990 r. wiązało się z umorzeniem reszty kredytu, to nasuwa się jednoznaczny wniosek zbieżny z motywami zaskarżonego rozstrzygnięcia, że powódka pokryła wszystkie koszty, jakie spółdzielnia poniosła w związku z budową lokalu.

Pozwany zarzucił pominięcie przez Sąd Okręgowy dokumentów załączonych do pisma procesowego z dnia 26 czerwca 2017 r., w szczególności tabeli, z której wynika, że lokale użytkowe spłacane w systemie kredytowym nie korzystały z żadnych umorzeń przy spłacie kredytu, a powódki ani jej lokalu nie ma w wykazie lokali budowanych w ramach lokali własnościowych, czyli takich, którym przysługiwało 40% umorzenie kredytu, o czym napisała biegła. Należy wobec tego przede wszystkim zauważyć, że Sąd zwracał się do (...) O. o nadesłanie dokumentacji rozliczenia kosztów budowy lokalu przypadających na lokal S. J., na co otrzymał odpowiedź negatywną (k.205, 206). Wobec tego zlecenie dla biegłej, dotyczące wyczenia wartości poniesionego przez powódkę wkładu finansowego na przedmiotowy lokal, ustalenia rzeczywistego kosztu budowy oraz udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy powódka poniosła pełny koszt budowy, nie mogło uwzględniać dokumentacji, która nie znajdowała się w aktach sprawy. Co więcej, również po otrzymaniu odpisu opinii i udzieleniu 21-dniowego terminu na zajęcie stanowiska wobec opinii (termin rozpoczął bieg 3 marca 2017 r. – k. 291, 292), strona pozwana pozostała bierna. Dopiero w dniu 26 czerwca 2017 r. spółdzielnia złożyła pismo procesowe z załączoną dokumentacją, w tym tabelą nr 13 (k.346), o którą chodzi w apelacji. W tej sytuacji Sąd Okręgowy oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłej, która miałaby uwzględniać nowe dokumenty, uznając go za spóźniony. Weryfikacja tego stanowiska Sądu I instancji na etapie postępowania apelacyjnego wymagałaby we właściwym czasie odpowiedniej aktywności procesowej strony, która w tym wypadku nie miała miejsca.

Strona nie może skutecznie zarzucać w apelacji uchybienia przez sąd pierwszej instancji przepisom postępowania, dotyczącego wydania postanowienia oddalającego wniosek o przeprowadzenie dowodów, jeżeli na podstawie art. 162 k.p.c. nie zwróciła uwagi sądu na to uchybienie (por. np. uchwały Sądu Najwyższego : z dnia 27 października 2005 r., III CZP 55/05, OSNC 2006/9/144 i z dnia 27 czerwca 2008 r., III CZP 50/08 OSNC 2009/7-8/103 oraz wyrok SN z dnia 12 czerwca 2015 r., II CSK 450/14, Lex nr 1754049). Stanowisko to jest ugruntowane w orzecznictwie, przy czym podkreśla się nadto, że wytknięcie uchybień winno w każdym przypadku polegać na wskazaniu konkretnych, naruszonych przepisów postępowania (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 237/06, Biul. SN 2006/11/17 i z 27 listopada 2013 r., V CSK 544/12, Lex nr 1438426). Pełnomocnik pozwanego nie zgłosił zastrzeżenia do protokołu wobec oddalenia wniosku o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłej (k. 381). W dodatku w postępowaniu apelacyjnym nie wniósł o rozpoznanie postanowienia oddalającego wniosek dowodowy przez Sąd I instancji, w trybie art. 380 k.p.c. Zgodnie z powołanym przepisem, sąd drugiej instancji, na wniosek strony, rozpoznaje również te postanowienia sądu pierwszej instancji, które nie podlegały zaskarżeniu w drodze zażalenia, a

miały wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. W apelacji taki wniosek nie został złożony, a w odniesieniu do pism składanych przez profesjonalnych pełnomocników nie ma podstaw do przypisania im treści w nich wprost niewyrażonych (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2009 r., IV CSK 270/09 oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 marca 2013 r., II CZ 4/13, z 8 stycznia 2014 r., II UZ 63/13 i z 15 grudnia 2016 r., II CZ 125/16).

Sąd Apelacyjny rozpoznał natomiast (po raz pierwszy) wniosek o dopuszczenie dowodów z dokumentów dołączonych do pisma procesowego z 26 czerwca 2017 r. Pozwany za istotną uważał tabelę nr (...), zamieszczoną na str. 11 Rozliczenia kosztów budowy zadania inwestycyjnego pn. (...) (k.346). Tabela ta wszakże nie daje podstaw do weryfikacji podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, ani też, do dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, także przy zastosowaniu art. 232 zd. k.p.c. W rubryce 10 podana jest kwota umorzenia kredytu tylko w odniesieniu do lokali mieszkalnych, a wobec lokali użytkowych i garaży postawiono krzyżyki. To jednak nie oznacza, że nie nastąpiło umorzenie kredytu w stosunku do lokalu najmowanego przez powódkę. Tabela zawierająca informacje na temat umorzeń kredytów musi być odczytywana w kontekście całego dokumentu. Na stronie 8 Rozliczenia wymienione są enumeratywnie lokale użytkowe, tj. 3 pawilony handlowe i „biały domek” (tabela nr (...) i (...)). W tej sytuacji brak jest podstaw do zaliczenia pracowni artystycznej do kategorii lokali użytkowych (w kontekście materii objętej zestawieniem, w tym danych dotyczących umorzeń kredytów). W żadnym miejscu Rozliczenia nie wyszczególnia się pracowni w lokalu nr (...) przy ul. (...) (...) jako lokalu użytkowego w rozumieniu tegoż wyliczenia. Zatem powoływany przez skarżącego dokument w istocie przemawia na korzyść powódki. Skoro pracownia twórcza nie została wymieniona osobno w zestawieniu, a istnieją realne podstawy by nie zaliczać jej do lokali użytkowych, to nie budzi wątpliwości, że została uwzględniona w ramach pozycji „Lokale mieszkalne”, co do których nastąpiło umorzenie kredytu. Sąd Okręgowy nie naruszył zatem zasady swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 i 2 k.p.c.), ani też art. 18 ust. 2 w zw. z art. 10 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

Roszczenie jest zasadne także odnośnie piwnicy. O jej przyporządkowaniu do lokalu nr (...) świadczy załącznik nr (...) do uchwały Zarządu (...) nr (...) z dnia 14 listopada 2006 r. W rubryce „Pomieszczenia przynależne” wymieniona została pod pozycją Lp. (...), przy pracowni twórczej S. J., piwnica o powierzchni 6,58 m⁽²⁾(k.61). Piwnica nie została wymieniona w umowie najmu, nie ma to jednak istotnego znaczenia, ponieważ przyporządkowanie do lokalu może wynikać zarówno z czynności prawnej jak i faktycznej. Określenie „użytkuje” zostało w art. 42 ust. 3 pkt 2 u.s.m. zamieszczone w znaczeniu potocznym i oczywiście nie może być utożsamiane z użytkowaniem jako prawem rzeczowym ograniczonym (art. 252 i nast. k.c.). Znaczy ono tyle, co „korzystać z czegoś” (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 marca 2009 r., V CSK 373/08, OSNC 2010/2/30 i z dnia 13 maja 2009 r., IV CSK 17/09 a także uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2009 r., III CZP 14/09, OSNC 2010/1/5). Fakt, że powódka korzystała z niej i nadal korzysta, został przyznany przez pełnomocnika pozwanego na rozprawie w dniu 9 października 2017 r. (k.381).

Kwestia spłaty z tytułu udziału w nieruchomości wspólnej, wywołująca poważne wątpliwości interpretacyjne (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2010 r., III CZP 38/10), nie była przedmiotem sporu w tej sprawie, a pozwany wezwany przez Sąd do wypowiedzenia się odnośnie tej przesłanki z art. 39 ust. 1 u.s.m. (k.466), nie zajął żadnego stanowiska (pismo procesowe z 17 kwietnia 2019 r. – k.495). Wobec tego Sąd Apelacyjny przyjął, że przesłanka ta również została spełniona, z chwilą kiedy pozwana spółdzielnia przestała obciążać poprzedniczkę prawną powodów kosztami spłaty kredytu bankowego. Poza tym budynek nie jest już wyłączną własnością spółdzielni, ze względu na wyodrębnienie i przeniesienie własności 11 lokali (wydruk Działu I-O księgi wieczystej nr (...) - k.481-486), a zatem pozwany nie ma legitymacji biernej do domagania się spłaty z tytułu udziału w nieruchomości wspólnej.

Pełnomocnik powodów wniósł o uwzględnienie w wyroku zmiany, jaka zaszła po stronie powodowej po wydaniu zaskarżonego orzeczenia w związku ze śmiercią dotychczasowej powódki. Niemożliwa była jednakże zmiana wyroku poza granicami zaskarżenia. W takim wypadku co do zasady znajduje zastosowanie tryb przewidziany w art. 788 § 1 k.p.c.

Z przedstawionych względów, przyjmując za swoje ustalenia Sądu Okręgowego ze wskazanym uzupełnieniem, Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego zapadło na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. Obejmuje wynagrodzenie radcy prawnego reprezentującego każdego z powodów w stawce minimalnej, tj. 4.050 zł.

Edyta Jefimko Bogdan Świerczakowski Alicja Fronczyk